

Nemrég nagy megtiszteltetés ért: találkozhattam Rózsás Jánossal, a Gulágot is megjárt, számos érdemrenddel kitüntetett íróval, Zala megye és Nagykanizsa díszpolgárával.

Sokat beszélgettünk a szomorú történelmi múltról és a jelenről. Természetesen nem úgy, ahogyan a tankönyvek többsége sajnálatos módon, elkendőzve az igazságot tesz említést ezen időkről, hanem egy hiteles szájából hallva, a megéltekre alapozva. Meghatottak gondolatai, azonnal megfogott nagy tudása, szakértelme és élettapasztalata. Példamutató módon bízik egy szebb jövő eljövételében, és teszi mindezt tiszta szívvel, és ami a legfontosabb, meggyőződéses hittel.

Az ifjúság megfelelő nevelésére, oktatására hívta fel a figyelmemet, s kért, hogy legyek a jövő generációjának ügyvivője. Örömmel töltött el, mikor elmesélte, hogy a városban elismerik a munkámat, jó pedagógusnak és embernek tartanak. Munkám ezek szerint nem hiábavaló, és pont az ilyen nagy találkozások és a pozitív visszajelzések ösztönöznék engem a folytatásra.

Nem titok, hogy a családban, mindkét szülői ágon voltak olyanok, akik elszenvedték a kor igazságtalanságait: volt akit elhurcoltak és rabságba vetettek, volt aki a Donnál vesztette életét, volt akinek elvették szinte mindenét, és volt, aki az 56-os forradalmárok között próbált meg küzdeni egy jobb Magyarországért. Ennek tudatában megbotránkoztattott az, hogy akadt még olyan ember, aki büszkén jelentette ki, hogy ő bizony 56-os rendőr volt, és verte a forradalmárokat. Kijelentése készként hatolt szívembe, pedig én már egy újabb generációhoz tartozom.

János bácsival megállapodtunk abban, hogy senki sem tagadja a zsidóság és a cigányság által elszenvedetteket. Azt viszont nem értjük, hogy azokról miért nem lehet említést tenni, és méltóképpen megemlékezni, akiket rajtuk kívül még sérelem ért: azaz az elhurcoltakról, a jogfosztottakról, a megalázottakról, a harcban elesettekről, a mindenükből kiforgatottakról.

Régen nem volt bűn magyarnak lenni, „magyarkodni”. A régi időkben három helyről kapta ugyanazt a tanítást és nevelést a diák: az iskolától, a családtól és az egyháztól. Hova tűnt az erkölcs, a tartás, a hagyománytisztelet a mai fiatal generációból? Ott van az, mindenkiben, csak mélyen, alul, száműzve. Ez most az egyik legnagyobb feladatunk, hogy felszínre hozzuk ismét, hogy igenis, büszkék legyünk arra, hogy magyarok vagyunk!

Fontosnak tartanám egy olyan kerekasztal létrejöttét, melynek tagjai a városunkban élő jeles szakemberek, értelmiségiek lennének, akik pártállástól függetlenül szívükön viselik Nagykanizsa sorsát. Tanácsaik, javaslataik nyomán szeretném munkámat a város kibontakozása/fejlődése érdekében végezni. Egyebek mellett Rózsás János, amennyiben megtisztel minket jelenlétével és egyetért törekvéseinkkel, szintén tagja lenne ennek a tanácskozó testületnek.

Köszönöm a sorsnak, hogy személyesen is megismerhettem Rózsás Jánost, János bácsit. Műveit tiszta szívvel ajánlom minden magát magyarnak tartó embernek! Ha az elmúlt századról szeretnék hiteles, átfogó és igaz képet kapni, akkor tudom, hogy kikhez forduljak: Placid atya, Rózsás János, Vitéz Káldy József számomra a mérvadó. Ne olyanok mondják meg, írják le, hogy mi történt, akik el akarják odázni vagy kenni a történeteket! Mert, ahogy már Babits Mihály is írta: „...vétkesek közt cinkos aki néma.”, vagy Illyés Gyulával szólva: „Növeli, ki elfedi a bajt.”

Gábris Jácint

Nagykanizsa, 2010. szeptember 19.